AKBABA

Gazetelerden: Çıplak Habeşliler İtalyan tanklarına hücum ediyorlar!

İtalya — İmdat, imdat... Vahşiler medeniyetin ilerlemesine mani oluyorlar!

BAŞ, DIŞ

ve sair bütün ağrıları hemen dindiren günün en mükemmel ilâcı

KATAGRİP

dir. 2 tanelik kutuları 7,5 kuruştur. Eczanelerden arayınız.

7 saatlık pudra!

Yüzün parlaklığını izale ve cildin güzelliğini idame için tekrar tekrar pudralanmıya lüzum yoktur. Son bir keşif, size yalnız bir defa pudralanmağı ve bununla teninizin tazeliğini ve yumuşaklığını 7 saat koruyacağınızı temin ediyor. «Krem köpüğü» tâbir edilen bu şayanı hayret cevher, şimdi imtiyazlı bir usul dairesinde TOKALON pudrasile karıştırılmıştır. Bu suretle TOKALON pudrası diğer adi pudralardan beş defa daha uzun müddet sabit kalır. En sıcak havalarda en yorucu tenis maçlarından, uzun dans suvarelerinden sonra bile kat'iyyen bir parlaklık izi bırakmaz. TOKALON pudrası, bin genç kızın nermin ve taze tenini temin, hiçbir erkeğin mukavemet edemiyeceği sehhar bir güzellik bahşeder. Hemen bugünden bir kutu alıp tecrübe ediniz. Sair birçok pudralardan ne kadar farklı olduğunu göreceksiniz. Çünkü terkibinde «Krem Köpüğü» bulunan yegâne pudra TOKALON pudrasıdır.

HAPŞUUU!..

Evet, bu günler sıhatimiz için bir tehlike mevsimidir. Islak bir sonbahar havası, gizli rutubetini, hiç sezdirmeden vücudumuza işletir... Hapşuuu!.. Birkaç aksırık.. Nezle ve ateş başlıyor demek'..

Can kurtaran:

E. NEŞET Kininidir!

Bir tane E. Neşet kinini Damarlarınızdaki yangını söndürür ve size tekrar sıhatinizi kazandırır

Bir sır değil, herkesin bildiği bir hakikat

Dişleri bugün dünden daha sağlam ve daha beyaz oldu. Yarın bugünden daha sağlamlaşacak, daha beyazlaşacak.

ÇÜNKÜ N SABAH, AKŞAM

RADYOLİN

KULLANIYOR.

HORMOBIN

Ademi İktidar

Bel Gevşekliği ve Sinir Zafiyetini Giderir

Her eczahanede bulunur. Kutusu 150 kuruş

Adres: Galata Posta kutusu 1255

Yıl 13 — Cumartesi, **19** *Teşrinievvel 1935 — Sayı* **93**

Müessisleri :

Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon

ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş
ECNEBİ : Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş
ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA
Telefon : 22129 Sayısı 10 Kuruş

Farelerin Hakkı var!

Farelerin tuhaf bir azizliğini okudum. İstanbulun kenar semtlerinde oturanlar, geceleyin farelerin taarruzuna uğruyormuş. El ayak çekildikten sonra, bu kurnaz hayvanlar, uyuyanların yataklarına kadar sokuluyor, bir hamlede kulaklarından ısırıp kaçıyormuş. Bir çok kimseler, sarî hastalık korkusile doktorlara gitmişler:

— Aman, kuduz olmıyalım, tifoya yakalanmıyalım, vebaya tutulmıyalım!

Diye telâş ediyorlarmış. Bana kalırsa hiç telâş etmesinler. Fareler, bunu ne bize hastalık aşılamak için, ne de bir azizlik olsun diye yapmıyorlar. Öyle görünüyor ki anlatmak istedikleri bir hakikat var. İhtimal, hallerince, dillerince demek istiyorlar ki:

— Ey şehirliler, aranızda bir hastalık çıkınca kabahati hemen üstümüze atarsınız, gözlerinizi açın da etrafınıza bakın: Şişlide lâğımlar yollara akar, sokaklarda araba araba çürük kavunlar satılır, köşe başlarında kokudan geçilmez, eşek eti yer, cerahatli süt içer, karışık yağ kullanırken bir hastalığa yakalanırsanız kabahat gene bizim mi?

Bizi gaflet uykusundan uyandırmaya çalışan fareler, ince, sivri dişlerile bu hakikatlerin küpe olması için kulaklarımızı ısırıyorlarsa hakları yok mu?

Orhan Seyfi

A Y D A B İ R'in

Üçüncü sayısı ikinciden daha nefistir. Mutlaka okuyunuz.

Masonluk hakkında

Mason localarının kapatılması üzerine bir muharririmizi eski maşrıkıâzâm Bay Servet Yesariye gönderdik. Üstat ellerini uğuşturarak:

— Ben çoktan alâkamı kestim, evlâdım, dedi, hiç bir şeyden haberim yok!

— Nasıl olur, zatı aliniz maşrıkıâzâm değil miydiniz?

— Evet amma, eskidendi. O zaman güneş şarktan doğuyordu, şimdiki gibi garptan değil.

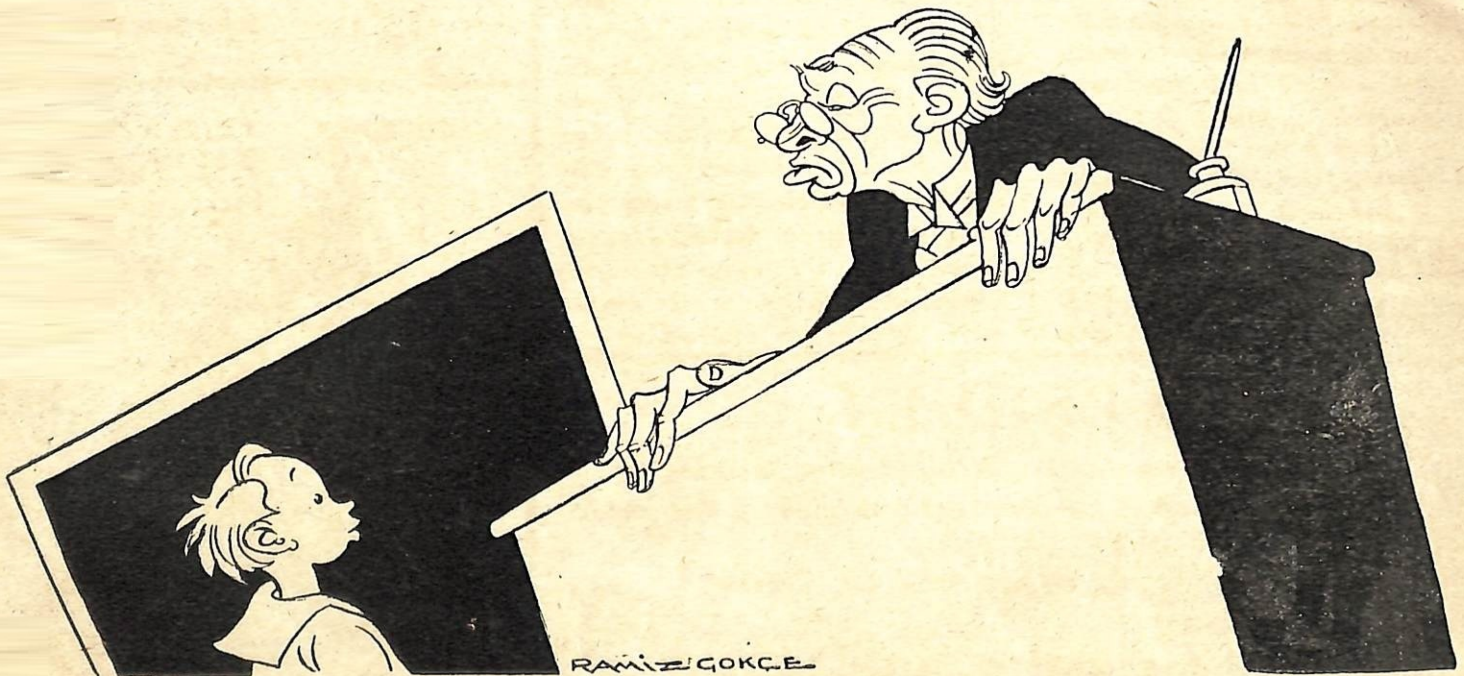
— Mason localarının kapatılması sizce iyi mi oldu?

— Eyi oldu ya.. Hamdolsun cümlemiz masonluktan masun olduk.

— Masonlar Cümhuriyet rejimine taraftar mıdırlar?

— Bilmiyorum evlâdım, benim şimdilik dört elle sarıldığım bir tek rejim var: Zayıflama rejimi!

Asrımızın ismi!

Muallim — Taş devri, tunç devri, demir devri.. Sonra hangi devir gelmiştir?
Çocuk — Veresiye devri!

Habeşistan Haberleri

Adisababa 15 (Hususî muhabirimizden) — Adisababaya geldim. Yarın sabah kralla mülâkat ettikten sonra cepheye hareket edeceğim. Telefonla muhabere vasıtalarını henüz Zaman gazetesinin aytarından başka hiç kimse temin edemediğinden ilk işim kendisini ziyaret ederek bu vasıtadan Akbabayı da istifade ettirmesini rica etmek oldu. Meslektaşım lûtfen muavenet vadinde bulundu. Gönderilecek havadislerin sürat ve sıhhatleri hususunda kendisine yetişmek kabil olmamakla beraber ben de aşağı kalmamağa çalışacağım.

Adüva 16 — Cepheye geldim. Muharebe hattının bir tarafında Habeşler, bir tarafında İtalyanlar mevzi almışlardır. Kâh onlar bu tarafa kâh bunlar o tarafa hücum etmekte ve birbirlerine zayiat verdirmektedirler. Bazı geceler karanlıktan istifade ederek birbirlerine taarruz ediyorlar, fakat, bazı geceleri de, uyku ile geçiriyorlar. Her iki ordunun kumandanları ve muhtelif rütbede zabitleri vardır. Piyade askerlerinin ekserisi tüfek ve süngü ile muharebe etmekte, topçular süngü hücumuna iştirak etmiyerek yalnız top muharebesi yapmaktadır.

İaşe cihetine gelince, cephedeki askerin şehirdeki asker gibi muayyen saatlerde sıcak karavana yemeği yiyemiyeceği aşikârdır. Binaenaleyh her iki tarafın askeri de çarpışma saatleri haricinde ve gayri muayyen saatlerde sırtlarında taşıdıkları yiyecekten bir miktarını yemektedir. Askerin üzerinde taşıdığı yiyecekler ekseriyetle kuru şeyler olup çorba ve emsali gibi sulu şeylere tesadüf edilememektedir.

Habeşistan üniversitesi

Habeşleri medenîleştirmek ödevini üstlerine almış olan İtalyanlar burada bir üniversite açmışlardır!

Kimya şubesinde şimdiden derslere başlanmıştır. Dersler nazarî olmaktan ziyade amelîdir ve halkın bunlardan mümkün mertebe fazla istifade etmesi için ordinaryos profesörler ve doçentler ders ve tecrübelerini seyyar kürsüler üzerinden yapmaktadırlar. Bilhassa Aduva kürsüsündeki dersler kimya tecrübeleri bakımından pek zengin ve istifadelidir. Her nevi zehirli gaz bahisleri talebeden en kalın kafalılarının bile beynine işlemekte, ve onları medeniyet nurlarına kavuşturmaktadır.

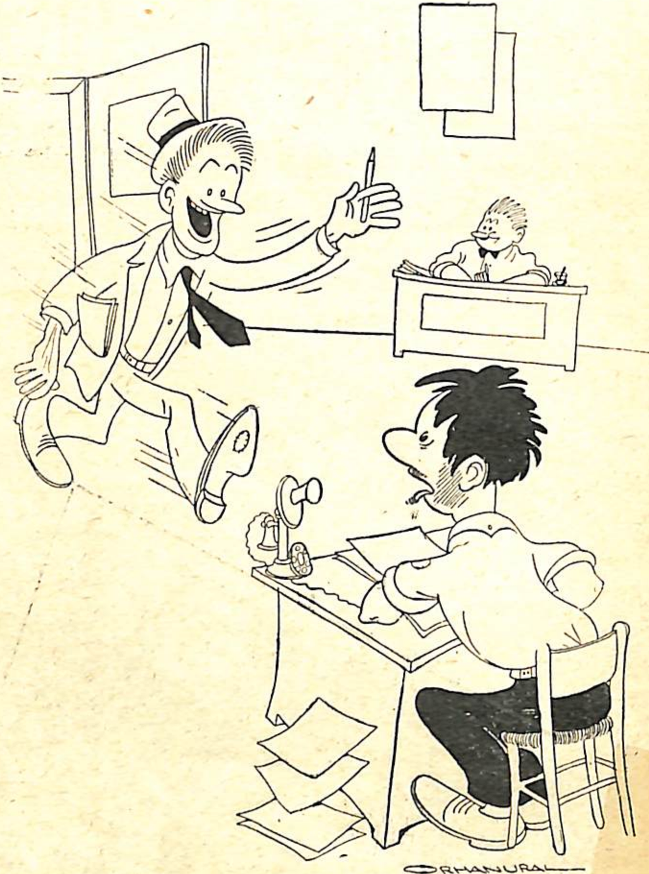
Kimya fakültesi ayrıca ilmî tetkikat ile de meşgul olmaktadır.

Profesörlerden biri kum taneleri ile rüzgârdan su çıkarmak usulünü keşfettiğine, lâboratuvarda yaptığı tecrübelerin muvaffakıyetli sonuçlar vermekte olduğuna ve su derdi halledilir edilmez ileri hareketlerinin süratle inkişaf edeceğine dair bir konferans vermiş ve alkışlanmıştır.

Kız — Ben büyüyünceye kadar kadınlardan da belediye reisi olursa, bak şehri nasıl güzelleştiririm..

Oğlan — Haydi oradan... O zaman kendini güzelleştirmekten şehri güzelleştirmeye vakit bulamazsın ki!..

Muhbir — Size yeni havadisler getirtiyorum: Şehir plânının tetkiki yakında bitiyormuş, süt meselesi halledilmiş, asrî stadyomla asrî mezarlığın inşasına başlanmış..

Müdür — Yoook.. Bir muharririn vazifesi kolleksiyonları karıştırıp havadis çıkarmak değildir..

Ayakkablarımda Zekâ!

Geçen gün, dolabımın alt katına baktım: Dört, beş çift iskarpin, yanyana, tertemiz dizilmişler, gece yatısı okullarında, karyolalarına uzanıp uykuya dalmış çocuklar gibi uyuyorlar.

Bunlardan bir çifti, dolap kapısını açtığımı ve kendilerine bakıldığını, hattâ benim baktığımı sezdiler, gözlerini açtılar. Karşılıklı gülümsedik.

Zekâ, yalnız canlılarda bulunmaz, eşyanın da zekâlısı vardır.

Ben, bir ayakkabının yüzüne bakınca zekâlı veya zekâsız olduğunu hemen anlarım. Ayakkablarım arasında öylelerini biliyorum ki cin yavrusu gibi zekâ suratlarından taşar. Daha çoğu, burunlarından!

Ayakkablarda zekâ, burunlarındadır. Hoş, insanlarda da biraz böyledir ya... Burun bir yüze yalnız şekil veya şekilsizlik vermez. Anlayış ve anlatış ölçüsü de olur. Tilki burununa dikkatle bakınız: Zekâsının keskinliği bir grafik gibi çizgisinde okunur. Öküz burnunun hantallığında da bir şey okursunuz: Bönlük!

İnsanlarla hayvanlarda zekâyı gösteren daha başka yerler, gözler vardır. Ayakkablarında zekâ yalnız burundadır. Göz yerini de, onlarda, burun tutar.

Yukarıda, bana dolabı açınca uyanıp gülümsediklerini söylediğim iskarpinlerim, ayakkablarımın içinde en zekâlısıdırlar. Daha elimi atarken, giyileceklerini anlayıp sanki kendiliklerinden kımıldanırlar. Çoktanberi apartımanda sıkılmış, sokağa çıkmağa can atan finolar gibi bu iskarpinler de sanki kapıdan fırlamağa hazırdırlar. Bir kuyruk sallayıp yüzüme atılmadıkları kalır!

Öbürlerine gelince, ille bir çifti, kendi taze ve yaş gübresinin üstüne yatıp, kalkmak istemiyen bir tavırla geviş getiren mandalar kadar kaba, tembeldirler. Dünyadan zevk almadıkları, zevkleri çöküp oturmak olduğu ilk bakışta anlaşılır. Övendirenin keskin iğnesi sırtlarına, ikide bir batmayınca, yürütemiyeceksiniz sanırsınız.

Halbuki deminkiler - keçi derisinden yapılmış olsalar gerek! - tırmanmak ve sıçramak için fırsat kollamaktadırlar. Öyle gelir ki yolda beni yürüten, yolumu seçen, gidilmiyecek yerden çeken ve gidileceğine sürüyen onlardır.

Onlar yürürken, zekâlı bir arkadaşla birlikte imişim kadar zevk duyarım. Hem ayaklarıma, hem kafama bir çeviklik verirler. Kazadan, belâdan koruyacaklarına da inanım vardır. Açıkgöz ve uyanıktırlar. Belki de gene keçiye olan dönürlükten (sıhriyet) dolayı çapkıncadırlar da... Onları giydiğim zaman yoluma güzeller daha çok rasgelir. İskarpinlerim, yakışıklı kadın iskarpinlerini bulup çıkarmağa koşan cins birer zağara dönerler, beni ava doğru sürürler, sürüklerler.

*

Ayakkablarının sevgi meselesindeki büyük rolünü tanımıyan, aşk yönünden bir bilgisizdir. Bir çift şık ve çapkın iskarpin, kadında da, erkekte de sevgiye yol açabilir.

Öyle zekâlı ve sevimli kadın iskarpinleri bilirim ki, ayak ayak üstüne atıldı mı, herkesi, hattâ çoğu kere iskarpini giyeni bile bırakıp, karşılıklı uzun uzun konuşacağım gelir!

Bir gün seksapeli ayakkabılarda da bulacaklarına imanım var.

Yılan derisi iskarpinler neden «Fröydizm» bakışından kamçılayıcı ve heves verici olmasın? Buğa derisi de öyle... Keçi de... Timsah ta!

*

Zekâ nedir? Kısacası şudur: Anlamak ve anlatmak kabiliyeti... Zekâlı ayakkablarda da ben bunu sezerim: Gördüklerini anlıyorlar ve yüzlerine baktığım zaman bana bunları anlatıyorlar.

Zekâsız olanları ise: O mâhiler ki derya içredir, deryayı bilmezler... sözünde olduğu gibi sanki denizde balıktırlar... Ağızlarını aça kapaya, bön bön dolaşıp dururlar da nerede bulunduklarından haberleri olmaz.

Böylelerinin yüzüne boyacının cilâsı, fırçası, hattâ gıcır gıcır öttüre cırlata vurduğu kadifesi bile zekâ getirmez. Ancak üstünkörü bir parıltı verir... İlk toz tabakası altında kaybolan bir parlaklık! Zekâlı ayakkabının zekâsını ise toz örtemez.

Boyalara, pudralara bulanmış bir palyaço gibi, toz, toprak içinde de gene, bunlar, zekâlıdırlar, hoşturlar, sevimli ve sevinç vericidirler!

Ayakkablarına bu zekâ nereden geliyor?

Yapan ustanın elinden.. Eğer, bu el, hantal bir kavaf eli ise, ne kadar cilâlayıp parlatsan, yüzünden dangalaklık gitmez.. Yok, eğer bu el, bir sanatkâr eli ise, tozlara, çamurlara da batsa, çöplükteki inci gibi, kendinin kim olduğunu söyler!

Deve kuşu

Muallimler albümünden :

Beden terbiyesi muallimi: Bay Nihat

Marmara Adalarında Hazineler!

Marmara adalarını bilmem bilir misiniz? Marmaranın içinde parlak inci sedeflerine benziyen yerlerdir. Yalnız şu var ki İstanbula uzak olduğu için görmeğe, gezmeğe gidilemiyor. Ahalisine gelince, çok yazık ki onlar da bu tabiî güzellikleri görecek halde değillerdir. Çok fakirdirler, bazılarının kışın marti etile geçindiği rivayet edilir.

Eski liman şirketi direktörü Bay Hamdi - ki tuttuğunu koparan gayet zeki ve müteşebbis bir iş adamıdır - Liman şirketinden ayrıldıktan sonra bu adaların altında bir hazine bulunduğunu keşfetti: Sünger.

Süngerin ne kadar kıymetli bir madde olduğunu hepimiz biliriz.

Bay Hamdi hemen bir şirket kurarak temiz hazineleri parça parça çıkarmağa koyuldu.

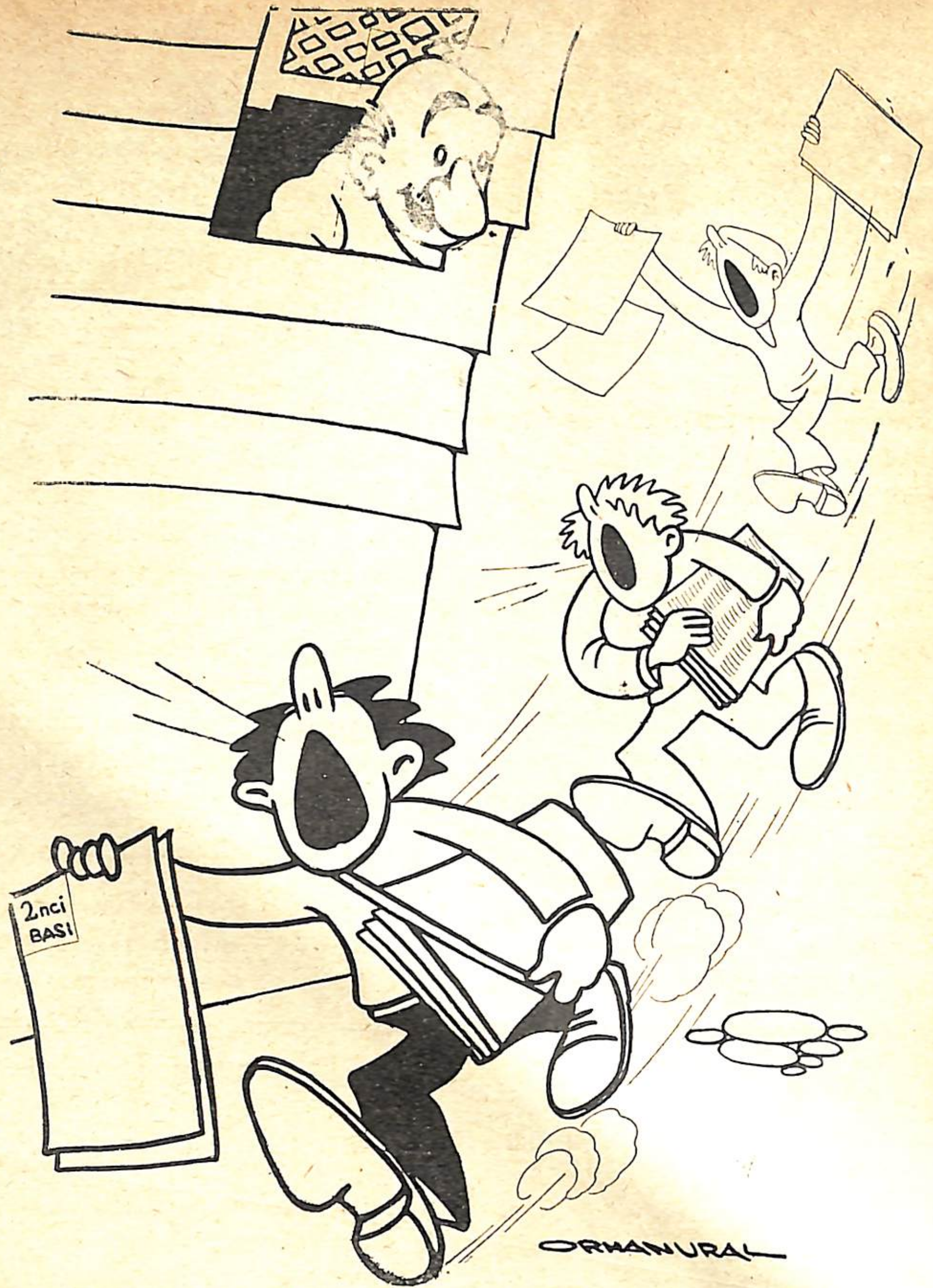
Yalnız her iş gibi bu işin de sakat tarafı vardır. Malûmdur ki Marmara adaları civarında köpek balığına benzer bazı korkunç canavarlar dolaşır. Bu canavarların arasıra İstanbul Kadıköy sahillerine geldiği, sandalları, hattâ vapurları tehdit ettiği söylenir ve gazetelere yazılır.

Bu canavarlar sünger toplamak üzere denize giren dalgıçlar için hakikî bir tehlike teşkil eder.

Geçen gün Bay Hamdiye bu adamcağızların hayatını korumak için ne gibi bir tedbir aldığını sorduk.

O cevap verdi: Gayet basit... Dalgıçların giydikleri elbiseler üzerine iri yazı ile şu cümleyi yazdırıyorum: «Uluslar Kurumunun zecrî tedbirleri Habeşleri İtalyanların şerrinden koruyacak.» Canavarlar bunu tabiî yutamıyorlar, dalgıçlar da sağ salim dışarı çıkıyorlar.

Gazeteci — Havadis.... İkinci tabı.... Bir İtalyan neferinin yaralandığını yazıyor!....

Viranede tavşan avı

Lokantada sık sık tavşan yahnisi verilmeğe başlanmıştı. Devamlı müşterilerden biri bir kaç kere bu yemeği yedikten sonra bir gün merak etti; lokantacının köyden yeni gelmiş süt irisi çırağına sordu:

— Oğlum şimdi tavşan mevsimi değil. Ustan bu tavşanları nereden alıyor?

— Almıyor, kendi vuruyor.

— Ustanın avcılığı da var demek.

— Besbelli öyle olacak. Her gece tüfeğini alıp ava çıkıyor.

— Dağa mı gidiyor?

— İstanbulda dağ nerede ki? Na şu arkadaki yangın yerinde...

— Yangın yerine tavşan gelir mi?

— Geliyor ki vuruyor.

— Tavşanın geldiğini nereden anlıyor.

— Sesinden anlıyor olmalı.

— Tavşanın sesi olur mu?

— Olur ya...

— O halde tavşan nasıl bağırır?

Garson biraz düşündükten sonra:

— Miyav, miyav, miyav.

Kıymetli tabaklar

Orta halli bir apartımanın iki ayrı katında çalışan iki hizmetçiden biri bir gün çok kibar bir konağa kapılanır. Apartımanda kalan hizmetçi bir gün sinemada eski arkadaşına tesadüf eder:

— Şimdiki kapın çok rahat mı?

— Rahat ya...

— Onların tabakları, çanakları kim bilir ne kıymetli şeylerdir.

— Eski apartımandakilerden farklı değil. Onlar da tıpkı ötekiler gibi kırılıyor.

TABANSIZ ALİ

Karşılıklı tavla oynuyorlardı.

Biri mütemadiyen yeniliyor, öbürü yeniyordu. Yenen mütehakkim bir sesle:

— Bu son!

Dedi. Öbürü itiraz etmek istedi:

— Neden be kardeşim, üç oyun daha oynamıyacak mıydık?

— Hayır.

— Öyle söylemiştik amma...

Yenilenden, daha kuvvetsiz, daha miskin gibi görünen yenen, boğazından müthiş bir ses çıkardı:

— Eh, bir oyun, istersen...

— Ben kaybediyorum amma. Olur mu bu?

— Kafana tavlayı yersin.

Öteki sindi. Oyuna başladılar. Yenilen tavlayı daha iyi oynuyordu. Fakat zarı ve cüreti yoktu. Boyuna gele atıyor, kazandığı partileri bu yüzden kaybediyordu.

Bu son oyunda da münasebetsiz bir zarla açık verdi. Karşısındakine vuruldu. Oyunu yüzde doksan kaybetmişti. Bu sırada bir düşeş attı. Oynarken öbürü bileğinden yakaladı:

— Ne oynuyorsun be!

— Düşeş.

— Hayır, beş dört.

— Düşeş billâhi.

— Edepsizlik etme beş dört.

— Neye böyle yapıyorsun, kardeşim, düşeş değil mi?

Öbürü, son derece azametli bir tavırla elile tavlayı itiverdi:

— Eh.. Oynamıyorum.

Pullar dağıldı. Karşısındaki hiddetinden sapsarı kesilmişti. Bir şey yapacağa benzemiyordu. Dudaklarının arasından yavaşça mırıldandı:

— Buna kallaşlık, derler.

Öteki avazı çıktığı kadar bağırmaya, sövmeğe başladı. Garsonlar koşuştular. Yenilen adamı yumrukla, tekme ile yaka paça sokağa fırlattılar.

*

Fırtına geçtikten sonra yanımdakine:

— Adamcağız haklıydı. Nahak yere dayak yedi.

Dedim.

— Tabansız Ali mi?

— Adını bilmiyorum. Dışarı attıkları adam.

— Ona Tabansız Ali, derler, böyle şeylere alışkındır.

— Çok mu korkaktır.

— Şimdi öyle oldu.

— Eskiden cesur muydu?

Yanımdaki başını iki yana salladı:

— Onu vaktile tanımalıydın. Amansız Ali derlerdi. Bütün Beyoğlunu haraca kesmişti. Bundan yirmi sene evvel, kasap Mustafa denen bir kabadayı türemişti. Hani İstanbulun on ikileri yok mu; onun gibi bir şey... Jandarma çekinir, polis korkar, kimse yan bakmıya cesaret edemezdi. Kasap Mustafa kumarhaneleri, meyhaneleri haraca kesmişti. Bedava yer, içer, üste diş kirası alır, kumardan kendine pay ayrılır, ondan izin alınmadan esnaf bir iş yapmıya cesaret edemezdi.

Bir gün bu Amansız Ali onu hakladı. Bir kaç sene yattıktan sonra (müdafaai nefis) maddesinden kurtuldu.. Artık kasap Mustafanın yerine Amansız Ali geçmişti. Zabıtadan gizli kumar oynatıyor, meyhane işletiyor, simsarlık ediyor, esnaftan aldığı haraç para ile yaşıyordu. Beyoğlunun bütün kabadayıları karşısında titriyorlardı.

Bir defa Maltalı Rum palikaryaları onu öldürmek istediler. Tek başına üçünü yere serdi. Ondan sonra Amansız Aliye yan bakan kalmamıştı. Genç bir metresi vardı. Akşamları Galatada bir meyhaneye gider, bir kaç kadeh içer, sululuk etmez, kendine dokunulmazsa o da kimseye bir şey yapmazdı. Amma, ona meydan okumak istiyenlerin vay haline!

Kumarbazlar, karmanyolacılar, yankesiciler Amansız Aliden Allah gibi korkarlardı.

— Höt!

Dedi mi ağızlarını açmaya cesaret edemezlerdi.

Bir akşam Amansız Ali her zamanki gibi meyhanede içiyordu. Yanındaki masada genç bir hamal vardı. Amansız Aliyi tanımıyan bu hamal etrafa sarkıntılık ediyordu. Cıvıklığını Alinin metresine takılmaya kadar vardırdı. Herkes Amansızın hamala bir ders vermesini bekliyordu. İş ters oldu. Ali tabancasına davranamadı, bıçağı kuşağında kaldı. Genç hamal Amansız Aliye öyle bir dayak attı ki garsonlar elinden zor kurtardılar.

O günden itibaren Amansızın fiyakası bozuldu. Metresi Aliyi terketti. Kumarhanelerden içeri giremedi. Hıncı olanlar Aliden öç almıya başladılar. Hergün biçare Aliyi biri pataklıyordu..

Fiyaka bozulunca varidat yolunu kapandı. Alinin büsbütün süngüsü düştü, son zamanlarda ayak tellâllığı ediyor. Eskidenberi kumara düşkündür. Beş on para kazanınca gelir, kumar oynar, elindekini, avucundakini kaptırır.

— Oyun oynamasını bilmez mi?

— Bilir amma şansı yok. Parası da yok. Korkak oynar, kaybeder. Şansı olduğu zaman da bir maraza çıkar, paralarını alırlar.

— Acıdım zavallı adama!

Karşımdaki dudağını büktü:

— O kadar da ıcam... Amansız Ali iken mertti, dürüsttü, amma, şimdi pek kallaş oldu. Oyunda hile yapar, civalı zar kullanır, hele bir toyunu buldu mu son meteliğine kadar yolar.. Bu ona mehildir.

*

O günden sonra dikkat etmeğe başladım:

Her Tabansız Alinin içinde vakit bulup te meydana çıkamamış, bir Amansız Ali var, bilâkis her Amansız Alide de bir Tabansız Ali gizli [illegible]ruyor.

Fisk[illegible]

Sinemada Öpüşmeler !

Ahmet Hidayetin bu güzel yazısını Aydabir'in üçüncü sayısında bulacaksınız.

— **İtalyanlar yenilecek mi?**
— **Elbet.. Esir düşenler yenilecek!**

Rüya

Vapurun arka kamarasında, beş altı arkadaştık.. Karşımızdaki köşede, o, yanında uzun boylu, geniş omuzlu bir gençle yanyana oturmuş, konuşuyordu.

Hepimizin de gözleri ondaydı.. Ne güzel, ne şirin, ne sıcak şeydi o!.. Donuk, fildişi bir ten.. İnce, düzgün bir burun.. Karanfil dudaklar.. Ne yüzde pudra var, ne ağızda ruj!.. Kımıldadıkça, göğsünün altındaki canlı yuvarlaklar oynuyor! Ne de şen, ne de fıkırdak şey... Yerinde duramıyor, gülüyor, konuşuyor ve arasıra, çapkın gözlerle bize de bakıyor!

Amma, yerinde duramıyan sade o mu?.. Hiç birimiz yerimizde duramıyoruz: Kâzım, ikide birde kalkıp oturuyor.. Orhan, hepimizden genç olmanın gururile göz süzüyor.. Bay Haydar bile, karlarla brtülü başında hâlâ bir bahar gizli olduğunu sözlerile belli ediyor!

Bir aralık, aramızda bir müzayede başladı. Ben:

— Onun, dedim, bir busesine yüz lira veririm!

Yanımdaki arkadaş, cömertlikte benden geri kalmadı:

— Ben de veririm!

Orhana sorduk:

— Sen?

Dudaklarını büktü:

— Ben, sizden daha gencim... Elli liradan fazla vermem!

— Ya siz?..

İçimizde en zenginimiz ve en yaşlımız Bay Haydardı. Buna rağmen, düşündü, düşündü ve:

— Ben, dedi, yirmi beş liradan fazla veremem!..

Sonra, yirmi beş liranın, bugünkü hayat şartlarına göre kıymeti, yirmi beş lira kazanmanın güçlüğü hakkında uzun bir nutuk söyledi...

Kız, gittikçe gözümüzde güzelleşiyor, şirinleşiyor, alevleşiyordu.

Tekrar fiatı artırdım:

— Ben, yüz elli veriyorum!

Hovarda arkadaşım da geri kalmadı:

— Ben de!

Orhan da, gençlik iddialarından cayarak artırmaya iştirak etti:

— Benden de yetmiş beş!

Bay Haydara sorduk:

— Sen?

— Ben, yirmi beşten caydım... Yirmi beş lira ne demektir?.. On lira kâfi!

Fildişi tenli, karanfil ağızlı güzel kız arasıra yüzümüze bakarak, arasıra bembeyaz dişlerile gülümsiyerek çapkınlaşmakta devam ediyordu... Müzayedeyi hararetlendirmek üzere iken baktık, Bay Haydar horul horul uyumayor mu?.. Onun bu haline şaşarak bağırdım:

— Benden iki yüz lira...

— Benden de!

— Benden de yüz!..

Bay Haydar, gözlerini aralıyarak mırıldandı:

— Siz istediğiniz kadar artırınız.. Ben işimi rüyada parasız hallettim!

Çimdik

Gazetelerden: Mektep kitapları çok pahalı!

Hırsız — Ulan sakın boşuna gitmiyelim.. Herif zengin mi?

Arkadaşı — Dinim hakkı için doğru söylüyorum: Oğluna mektep kitabı alırken gözümle gördüm!..

— Gazeteler: «Zecrî tedbir, Zecrî tedbir) diye yaza yaza nihayet kabak benim başımda patladı!

— Acayip.. Bundan sana ne?...

— Sana ne olur mu birader?.. Bakkal, kasap, terzi, kömürcü gazeteleri okuya okuya zecrî tedbirleri bana tatbika başladılar!

ADA DÖNÜŞÜ

— ....

— Yazı nasıl mı geçirdim? Onu ne siz sorun; ne ben söyliyeyim. Fena çok fena. Şimdiye kadar hiç bu kadar kötü bir hava tebdili yaptığımı bilemiyorum. Her sene gittiğim sayfiyelerde en aşağı yedi kilo alırdım. Bu yaz ancak üç kilo alabildim. Ettiğimiz rahata, yediğimiz yemeğe göre bu bile çok doğrusu.

— ....

— Ev nerede miydi? Büyükadada Nizam tarafında... Fakat asfalt cadde üzerindeki şık köşklerden biri gözünüzün önüne gelmesin... Bir yokuşun tepesinde içerlek bir ev... Etrafında bir kaç uyuz çam... Dedim ya gittiğime gideceğime pişman oldum... Üç ayım boşa gitti.

— ....

— Ne söylüyorsunuz? Sizin oturduğunuz pansiyon benim oturduğum eve nisbetle cenneti âlâ gibi... Odam sözüm ona evin deniz gören tek iyi odası... Fakat tavanı basık... Altımdaki odada bir ihtiyar yatıyor... Ev sahibinin babası... Mendebur bir herif... Sabaha kadar öksürür, beni rahatsız eder... Şikâyet ettim: «Rahatsız olduğunuzu istemeyiz amma ne yapalım başka yer yok» dediler... Yanımdaki odada ev sahibinin yeni doğmuş yumurcağı ikide birde viyaklar... Üstelik te sivrisinek... Ucuz diye su gibi pis bir filit alıyorlar... «Yahu yirmi otuz kuruş verin de şunun bir iyisini alın» derim dinletemem...

— ....

— Ahçıyı mı soruyorsun?... Berbat... Onun için söylene söylene de dilimde tüy bitti... «Yapmayın, şunu defedin de yerine bir adamakıllısını tutun» dedim. Aldıran bile olmadı. Ev sahibinin karısı eteği belinde bir kadın olsa ehemmiyeti yok... Haftada bir yatak takımlarımı değiştirtinceye kadar başıma hal gelir. Çamaşır ve ütü meselesi de çok canımı sıktı. Havalar sıcak; hergün gömlek, çorap değiştirmek isterim. Ne gezer! Kadın çamaşır ütüsünü şöyle böyle beceri-

Muallimler albümünden:

Tedris usulü muallimi: Münir Raşit

yor, fakat elbise ütüsü hiç elinden gelmiyordu. Hele o zavallı beyaz pantalonumun hali yürekler acısı idi. Bir kadının elinden böyle ince ev işleri gelmedi mi çekiver kuyruğunu...

— ....

— (Kahkahayla gülerek) Amma yaptın ha!... Peşine düşsem belki «hayır» demezdi amma ben bu tip kadınlardan hoşlanmam. Buna mukabil Ev sahibinin kız kardeşi çok şeker şey... Doğrusunu istersen ben bu fe-

Muallimler albümünden:

Fransızca muallimi: Yusuf Cemil

dakârlığı biraz da onun hatırı için yaptım. Fakat aksi gibi gittiğimin haftasına kalmadan İzmirdeki kardeşine misafir gitti; hâlâ dönmedi. Bu sıkıntıya göre o bari Adada da olaydı epeyce hoş vakit geçirirdim; arasıra çamlığa çıkarak biraz sıkıştırırdım.

— ....

— O cihet te beni epeyce sıktı doğrusu... Ev sahibine ikide birde öteden beriden saygısız misafirler geliyordu. «Yüz vermeyin şunlara rica ederim. Siz de sıkılıyorsunuz... Ben de sıkılıyorum... Sizin yüzünüz tutmazsa bırakın ben onları sepetlemenin yolunu bilirim» diyorum. Ona da razı olmuyorlar: «Utanırız» diyorlar.

— ....

— Bir şey değil arasıra benim misafirim de geliyordu. Bereket versin benim oda genişçe... Yer yatağı filân yaptırmak suretile işi geçiştiriyorduk. Fakat yemek meselesi berbat... Öyle ya hatırımı sayıp gelmiş bir iki arkadaşa halimce ikram etmek isterim... Akşamüstü üç beş kadeh rakı içirmek isterim... Mubarek kadın doğru dürüst bir rakı sofrası hazırlamasını bilmez, şöyle tavadan yeni çıkmış sıcak bir balık yemek nasip olmadı... Dedim ya, sefalet...

— ....

— Efendim insan ağzının tadını bilmezse nafile... Adada taze olta balığı varken gidip dükkândan bayat balık alırlar... Âlâ kılıç dururken palamut yeriz... Et, yağ, zerzevat, yemiş te öyle... Son günlerde biraz üzüm kürü yapayım dedim... Sirkeleşmiş çürük üzüm yemekten midem, barsağım harap oldu. Hâsılı dedim ya son derece sefalet çektim... Allah beterinden esirgesin...

— ....

— Pansiyona kaç lira mı verdim? Ne pansiyonu, ne parası? Bu kadar sıkıntıdan sonra bir de para verseydik tam olurdu.. Pansiyon değil, ben bir arkadaşın evinde misafirdim.

Ağustos böceği

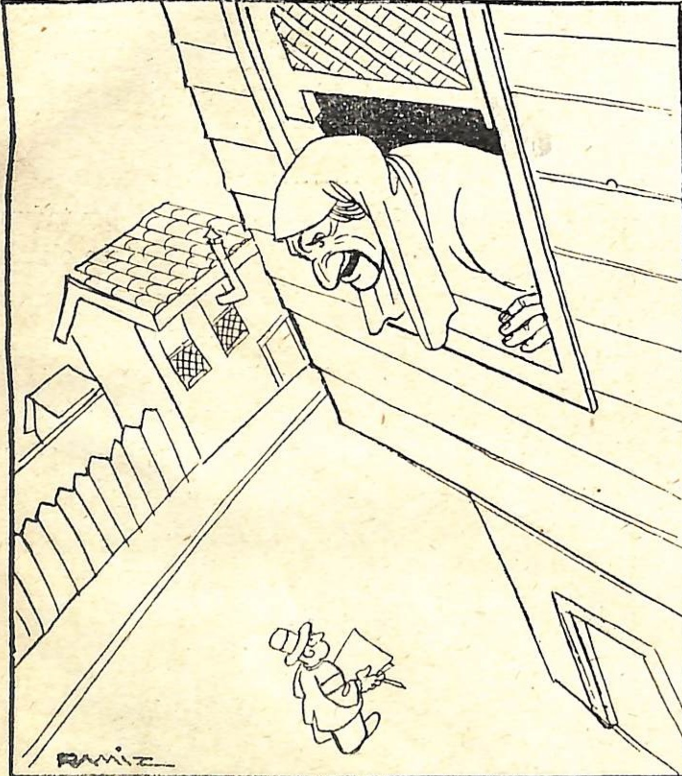
Nüfus Sayımında

— Ne ile geçiniyorsun madam?
— Sermayelerim ile bayım!

— Valide, içeride gizli nüfus kalmasın..
— Terbiyesize bak, sen beni ne zannettin!

— Oğlum, on on beş dakika şurada bekle, bir nüfus daha kaydedeceksin!

— Bak şu olan işe.. Şimdi bunu da bir nüfus mu yazacağız acaba?!..

Neler Göreceğiz:

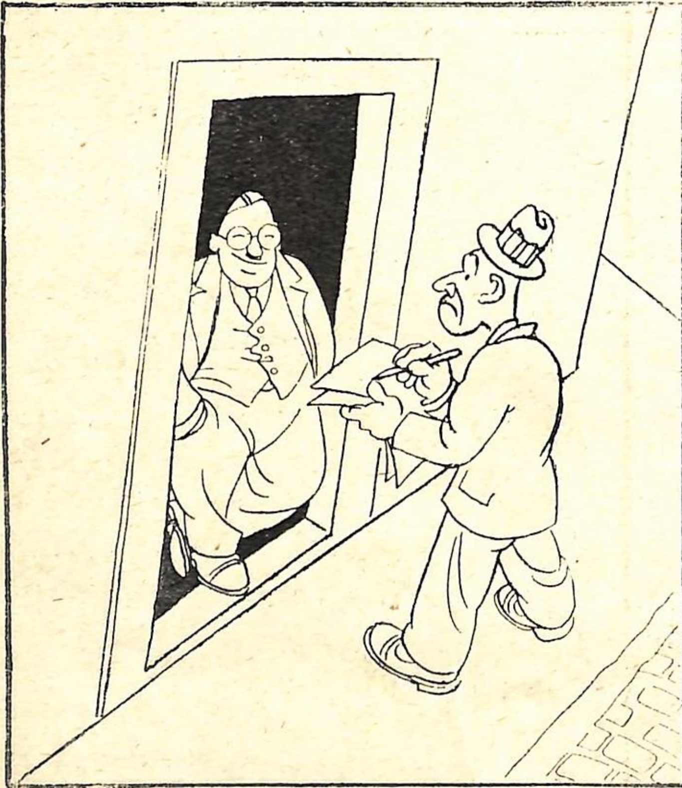
— Kaç kişisiniz?

— Bir anam, bir de ben, iki.. Bir buçuk ta karım, üç buçuk kişiyiz!

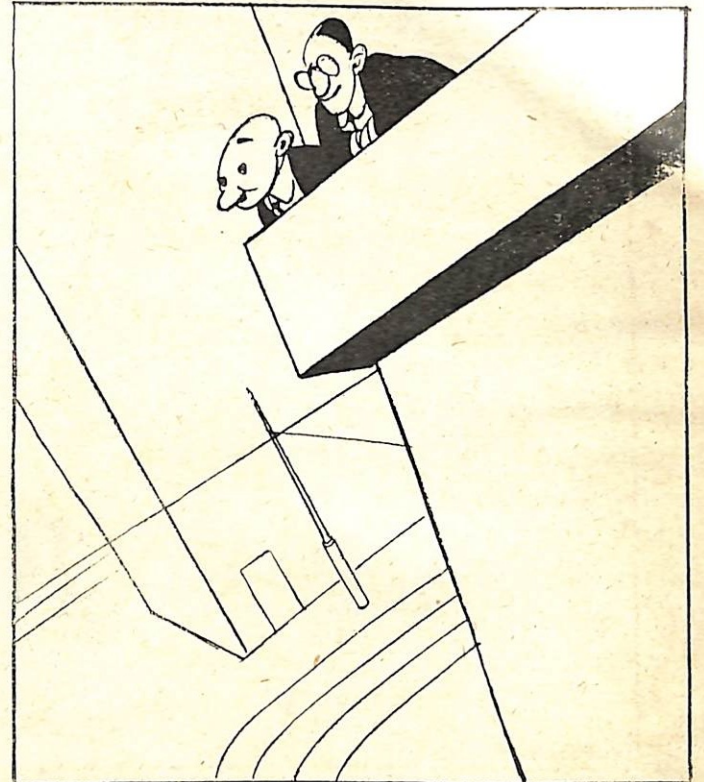
— Sağır değilim yahu, öyle (Dulum!) diye ne bağırıyorsun?

— Ayol sana değil, komşunun oğlu işitsin diye bağırıyorum!

— Evdeki nüfusunuzu soracağız..

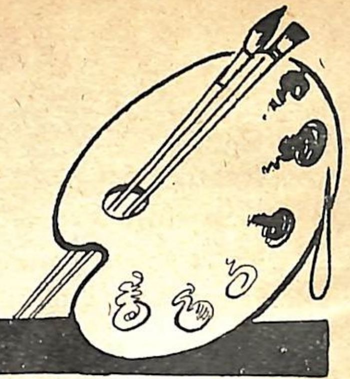
— Aman birader, evde benim ne nüfuzum olabilir ki.. Karıma sorun!

— Ne mesut İstanbul, otomobil, tramvay kazasız bir gün geçiriyor!

AHRET DÖNÜŞÜ

Akbabanın romanı : 4

Yazan : **Ağustos böceği**

— Oh ne âlâ. Ne âlâ!

Maamafih İlmi:

— Çocuklar böyle boş mu duracağız? Şu udun sapını bağlasak olmaz mı? diye hâlâ eğlenceye devam arzu sunu gösteriyordu.

Amcazade bir musikişinas sıfatile bu tamirin imkânsızlığını izah ederken kapı yeniden çalındı ve Murat oturduğu yerde «belâlar mubareki» dedi.

*

Ressam pencereden başını çıkardı; kapıda iki polis gördü. Biraz uzakta da mahalle bekçisi... Biraz evvel merdivende gördüğü sopalı adam bekçiyi evhamlandırmış olacaktı. Sopalı adam kapının arkasına saklanmış ta birdenbire üstüne saldıracakmış gibi gene kaçmağa hazır bir vaziyette, aleste duruyordu.

Murat İlminin gene birdenbire alevlenmesinden, hâlâ minderin üstünde duran trabzan babasını yakalıyarak bu sefer de polislere hücum etmesinden korktuğu için havadisi mümkün olduğu kadar tatlılıkla anlattı ve işi hemen halledeceğini söyliyerek aşağı indi.

Nedense İlmiye bu defa bir durgunluk gelmişti. Belli etmemeğe çalışmakla beraber ağzını burnunu oynatıyor, endişesini gizliyemiyordu.

Murat geceliğini giyip elinde lâmba ile zifaf odasına giden bir taze gelin tereddüdile merdivenleri indi, taşlığı geçti, kapıyı açtı. Bekçinin heyecanı polislere de sirayet etmiş olacaktı ki onlar da evvelâ bir iki adım gerileyerek müdafaa vaziyetine benzer bir tavır aldılar. Fakat karşılarında ağarmağa başlamış karışık saçlarile, uzamış tıraşile Ermeni dudularına benziyen zayıf, ufak tefek bir adam görünce çehreleri değişti. Ressam suçlu bir adamın yalancı hayretile:

— Hayrola efendiler? dedi.

Polislerden biri başını içeri uzatarak taşlığa, kapı arkasına baktı ve sert bir sesle:

— Gece vakti nedir efendim bu rezalet... Bu yetmezmiş gibi bir de bekçiye tecavüze tasaddi etmişsiniz.

Murat elini göğsüne götürerek:

— Ben mi? dedi.

— Siz yahut başkası... Her halde bu evden biri? Siz kimsiniz. Bakalım?

— Bendeniz ev sahibi ressam Murat...

— Aşkolsun size yahu... Mahalle arasında böyle rezalet olur mu?

Murat artık kendisini sokağın ortasına yatırıp dövseler uğraşamıyacak bir halde olduğu için mazeret aramadı:

— Ne yapalım, oldu? dedi.

— Kimmiş o devletin bekçisini sopa ile kovalıyan herif?..

Murat İlminin bu sözü pencereden, yahut merdivenden işitmesi ihtimalini düşünerek birdenbire titredi, süratle başını çevirerek merdivene baktı.

Onun bu hareketinde polisler de bir tehlike korkusu sezdiler ve seslerini alçalttılar.

— Bekçi.. Gelsene buraya be... Ne öyle uzakta duruyorsun?..

Bekçi istemiye istemiye yaklaşmağa başladı.

— Nasıl adamdı o seni serenle öldürmeğe tasaddi eden adam...?

— Ne bileyim ben... Öyle benim ikim gibi bir herif...

Murat gayri ihtiyarî gülümsedi:

— Bekçi arkadaş mubalâğa ediyor, dedi, kendisinin ikisi kadar adam olur mu? Sonra elindeki seren değildi; trabzan babasıydı; nihayet öyle öldürme teşebbüsü filân da vehim... Biraz kızmıştı. O kadar...

Polis kurnaz bir tavırla:

— Demek elindeki seren değildi, trabzan babası idi ha... Trabzan babası... İnsaf yahu... Adetâ cetvel tahtasından bahsediyor gibisiniz...

Öteki polise dönerek:

— İşittin ya trabzan babası...

Murat ağzından çıkan bu sözün İlmi aleyhine bir şehadet hükmüne geçmesinden ve başına bir iş açmasından korkarak:

— Trabzan babası diyorsam gene öyle gözde büyütülecek bir şey değil, dedi.

Polisler birbirlerine bakarak güldüler:

Muallimler albümünden:

Tarih muallimi: Raşit

— Âlâ... Âlâ... Zatı aliniz öyle bir trabzan babası yeseniz acaba ne hale girersiniz, hiç düşündünüz mü?

Murat:

— Benim halim kafasına trabzan babası yemiş adamın halinden daha mı ehven sanıyorsunuz? diyecekti. Fakat buna lüzum görmedi.

Polis:

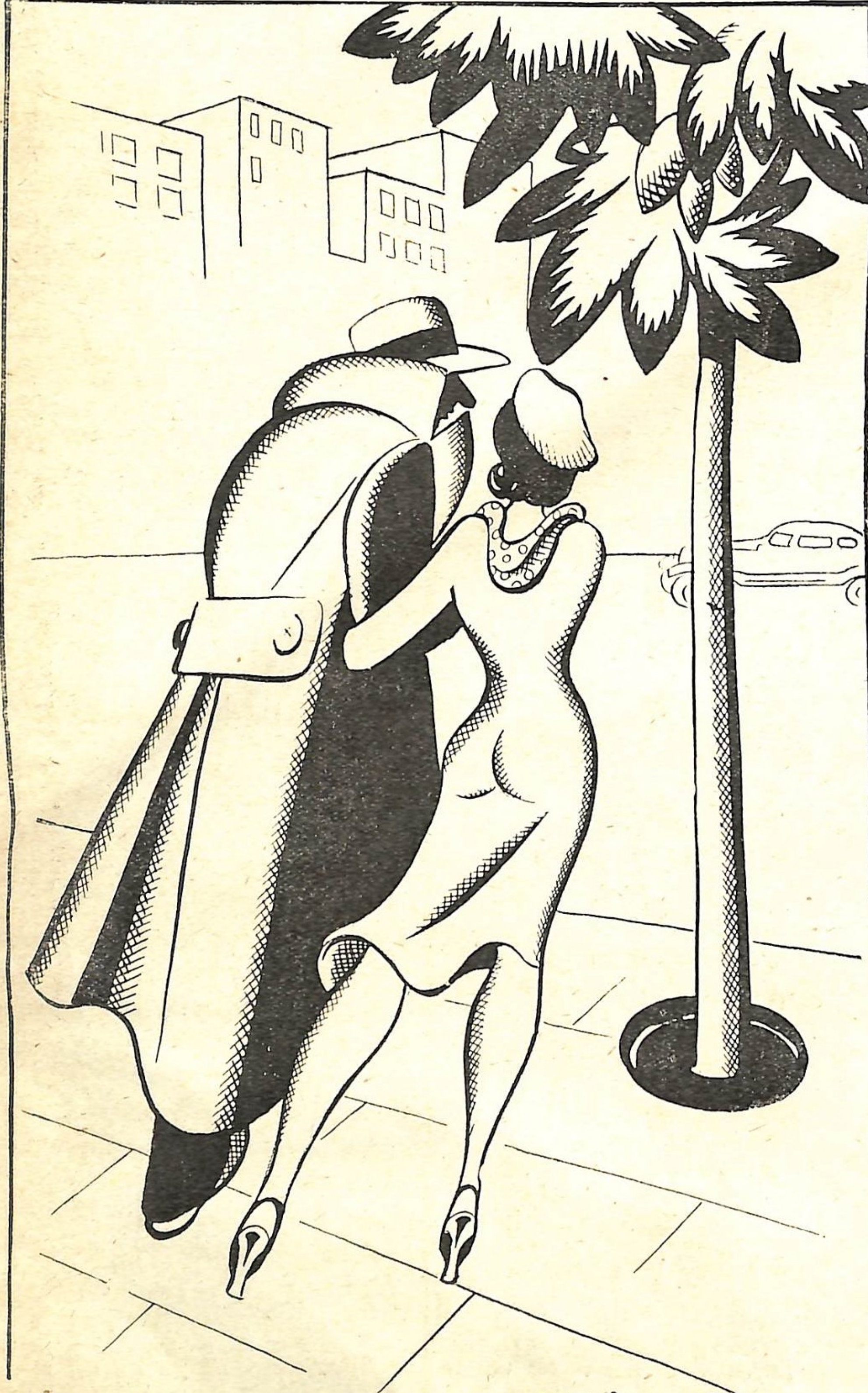
— Çağırın o adamı aşağı, dedi.

Murat sesini çıkarmadan bakıyordu.

— İşitmiyor musunuz yahu...

Bekçi öteki polisi, öteki polis te arkadaşını eteğinden çekti.

Üç memur beş on adım uzaklaşarak yavaş yavaş konuşmağa başladılar. Murat ne söylediklerini işitemiyordu. Yalnız kulağına bir aralık «Cemal... Turşucu» kelimeleri çarptı.

Erkek — Aşk mektuplarımı postrestant gişesinden alırsınız, e mi?
Kız — Havale gişesinden alsam olmaz mı?..

Polis tekrar Muradın yanına döndüğü vakit biraz yavaşlamıştı. Buna rağmen emrini tekrar etti:

— O adamı karakola götürmemiz lâzım... Çağırın aşağı...

Murat artık ayakta duracak hali kalmadığı için elinde lâmba ile taşlıktaki kuyunun bileziğine oturmuştu. Bezgin bir tavırla:

— Vallahi birader... Ev sahibi bulunmam dolayısile o zatı aşağı çağırmak, sizinle temasa getirmek vazifesi bana aittir... Fakat mazur görün... Ben bunu yapamıyacağım... Siz polissiniz, çıkar alırsınız...

Polis gene serteldi:

— Lâf mı bu yahu... Mesakine girmek memnu olduğunu bilmez gibi lâkırdı söylüyorsunuz.

— Canım meskenin sahibi ben değil miyim? Girin... Size müsaade ediyorum... Hem o kanun bizim meskene göre değil...

Bekçi aralarında olmak üzere polisler gene bir gizli müzakere yaptılar.

Sofada ses sada yoktu. Yukardakilerin bu uzun konuşmayı merak etmemeleri, pencereden dinlememeleri imkânsızdı. İlminin sesi çıkmamasına göre onun da polislerden çekindiği anlaşılıyordu.

Nihayet karar verildi.

Polis Murada:

— Ev sahibi olmanız dolayısile bu işlerin mesulü sizsiniz... Buyurun karakola...

Murat:

— Bak o olur, dedi, bir dakika izin verirseniz ceketimi alayım...

Merdivene yaklaşarak karısına seslendi, sonra onun yukarıdan attığı ceketi giyerek polislerin önüne düştü.

*

Muratla komiser muavini arasında bir göz aşinalığı vardı.

Muavin kaşlarını çatarak:

— Zatı aliniz gibi bir sanatkâra yakıştıramadım doğrusu bunları, dedi, nedir gece vakti bu rezalet?

Murat akşamüstü tablosunu sattığı Yahudiye yaptığı gibi muavini de cevapsız bıraktı.

— Efendim evinizdir... İstediğiniz gibi eğlenmekte hürsünüz... Buna kimsenin bir diyeceği yok... Fakat edep dairesinde... Mahalleli bekçiye

şikâyet etmiş... Bekçi de kapınızı çalarak «bu saatten sonra gürültü etmek yasaktır» demiş, yani vazifesini yapmış... Derken içeriden bir ipsiz çıkmış... Herifi köşe başına kadar kovalamış... Eline geçireymiş elindeki kol demirile kafasını parçalıyacakmış...

İlminin bekçiyi kovaladığı mesafe merdiven başından köşe başına kadar uzuyor, trabzan babası evvelâ seren tahtasına, sonra cinsi değişerek kol demirine inkılâp ediyor. Fakat Murat bunları tashihe lüzum görmüyordu. Henüz yazı safhasına dökülmemekle beraber resmî muamele başlamamıştı. Onu mukadder olan yollardan geçip gideceği yere gitmek, vuracağını vurmaktan alıkoymağa çalışmak yaydan çıkan oku durdurmak için arkasından koşmağa benzerdi.

Murat gene filozofluğu ele almıştı. Biraz evvel bekçiye ve polislere söylediği sözlere pişman oluyor. Sert ve inatçı bir sükût içine gömülüyordu.

Muavin bir aralık Muradın kendisine cevap vermemesini bir izzeti nefis meselesi yapacak gibi oldu; ona dokunaklı bir kaç lâkırdı da söyledi. Fakat o bunları o kadar halim ve terbiyeli bir sükûnetle sineye çekiyor, fazla olarak halinden öyle yeis ve bezginlik akıyordu ki muavin fazla ileri gitmedi ve onun işitmiyor gibi göründüğü suallere gene kendi cevap vererek tahkikatı bitirdi:

— Birader efendi, durup dururken böyle bir mesele çıkarmakta mana var mıydı?

— ....

— Diyelim ki gürültü oldu. Ev sahibi sıfatile neye mâni olmadınız?..

— ....

— Diyelim ki herifler sarhoştu. Lâkırdı anlatamazdınız... Bekçinin kulağını bükemez miydiniz?

— ....

— Haydi tutalım ki siz de bir parça sarhoştunuz. Be birader kanun sarhoşluk mazereti dinler mi?

— ....

(Arkası var)

Kaçırılmış Fırsatlar !

Herkes hayatında bir Fırsat kaçırmıştır.

Herkesin, arkasından Hasretle yandığı bir Fırsat vardır!

AYDABİR

Gelecek sayısında, meşhurların kaçırdıkları fırsatları kendi ağızlarından dinletecek..

Kaçırdıkları fırsatları Anlatanlardan bazıları:

HÜSEYİN CAHİD

AĞAOĞLU AHMET

Prof. KEMAL CENAP

FAZIL AHMET

İZZET MELİH

GÜZİDE SABRİ

BAL MAHMUT

ATA REFİK (Tüccar)

(AYDABİR) in üçüncü sayısını bekleyiniz.

Fıkralar

Doktor ve imam

Mahalle imamı bir kaç gündenberi dizanteriden yatmakta olduğunu işittiği komşusu Bay Halile hatır sormağa gidiyordu.

Kapıda doktor Hasana tesadüf etti. Uzun zamandanberi tanışırlardı. Birbirlerine selâm verdiler.

— Siz de Bay Halili ziyarete mi gidiyorsunuz Bay imam.

— Evet. Hasta olduğunu işittim de.

Bir hizmetçi kız kapıyı açmıştı. İmam nezaketle geri çekilerek:

— Buyurun doktor, dedi.

Doktor itiraz etti:

— Olamaz Bay imim. Siz benim babam yaşımda bir muhterem ihtiyarsınız. Sizden evvel girmek ayıp olur.

İmam güldü, doktoru hafifçe arkasından iterek:

— Haydi doktor, dedi, dünyanın kadim ananesini bozmıyalım. İmam hasta evine daima doktorun arkasından girer.

Resim sergisinde

Ressam «Ay ışığında buse» isimli tablosunu dikkatle seyretmekte olan sakallı bir baya yaklaşır.

Ressam — Tablomu beğendiniz galiba?

Bay — Cidden çok güzel. Ben de ona kıymet biçmekle meşguldum.

Ressam — Tablomu bu kadar iyi anlıyan bir zatla bir alışveriş yaparsam çok memnun olurum.

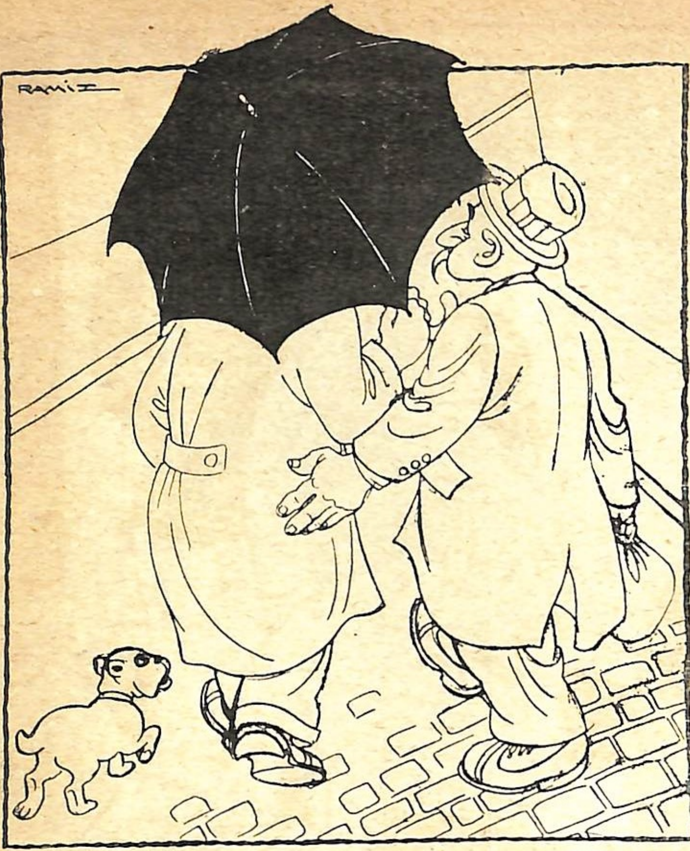
Bay — Öyle olacak gibi?

Ressam — Kaç lira takdir buyuruyorsunuz.

Bay — Otuz lira.

Ressam — Az değil mi?

Bay — Otuz lira para cezası az değil. Çünkü açılacak dava âdabı umumiye davası olduğu için en aşağı iki ay da hapsinize hükmetmek lâzım gelecek... Kendimi takdim edeyim... (...) inci ceza hâkimi...

— Bu köpek senin değil mi?
— Nereden anladın?
— Benzettim!

Ah.. Resmimi görsem!

Onun bu kadar şöhret düşkünü olduğunu bilmiyordum. İyi yemesini, iyi içmesini, iyi giymesini severdi amma, meşhur, maruf bir adam olmak isteğini hiç göstermezdi. Meğer, yüreğinde ne arzular, ne aslanlar yatıyormuş!

Geçen gün, yana yakıla anlatıyordu:

— Ah, diyordu, ah bir resmimi görsem!

Elini dizine vurarak, bir sır söyler gibi fısıldadı:

— Bu uğurda ne kadar para sarfettiğimi bilmezsin... Hesabını tutmadım amma, galiba bin liraya yaklaştı!

— Bin lira mı ..

— Bin lira ya...

Kendi kendime düşündüm: Yahu, bin liraya, insan kaç gazeteye, kaç mecmuaya resmini koydurabilir... Meselâ, ver Necdet Rüştüye beş lira, yazsın sana bir şiir... Ondan sonra, götür ilâncılık şirketine, santimi ikişer liradan yaptır hesabını, resmile, yazısile beraber, ne tuttu?.. 22 santim mi?.. İkişer liradan, eder kırk dört lira... Kırk dört liraya, ismini de, resmini de, canın hangi gazeteyi isterse koydur!

Sordum:

— Sen, resmini hangi gazetede görmek istiyorsun?

— Hangisi olursa olsun.. İş kazanmakta! Ben kazandıktan sonra, onlar, resmimi yalvar yakar koyarlar!...

Böyle, konuşa konuşa köprü başına gelmiştik.. Arkadaşım, elile, tayyare piyango gişesinin camekânındaki fotoğrafları göstererek:

— Bak, dedi, şu letafete bak... Şöyle kollarımın arasında paket paket banknotlarla bir resim!

Tekrar, elini esefle dizinde şaklattı:

— Yazık, dedi, kendimi şu mesutlar arasında görmek, bir türlü nasip olmuyor!

Bektaşi

Gel derviş, beri gel, yabana gitme,
Her ne arayorsan inan, sendedir.
Nefsine beyhude eziyet etme!
Ka'beyse maksudun rahman sendedir.

**
**

Çöllerde dolaşıp seraba bakma!
Allah, Allah! diyip sahaba bakma!
Talibi hak isen kitaba bakma!
Okumak bilirsen Kur'an sendedir.

**
**

İlminle bir kılı kırka yararsın,
Etrafına bakıp kimi ararsın,
Gördüğü rüyada sade sen varsın,
Bu tehi kubbeyi kuran sendedir.

**
**

Kılı kırk yarmaya irfandır deme!
Ona yahşi, bana yamandır deme!
Şuna gerçek, buna yalandır deme!
Birinin aslı yok, yalan sendedir.

**
**

Ayrı mana verme küfr ile dine,
Varıp gelme şaşkın şekkü yakîne,
Arifsen agâh ol sırrı mübine,
Vesvesen küfürdür, iman sendedir.

**
**

Gir gönül sehrine dolaş bir kere,
Kıyas et ne imiş güneşle zerre,
Yalnız sen kadirsin hayr ile şerre,
Şerre mail isen Şeytan sendedir.

**
**

Cilve etsin dersen kemalile hak,
Çıkıp benliğinden bir kendine bak!
«Enelhak» sözünü dilinden bırak,
Lâfa kulak verme irfan sendedir.

**
**

Nefsini evvelâ çıkar aradan,
Bir renge boyanma aktan karadan,
Gönülde berk urur nuru yaradan,
Zulmette dolaşma, yezdan sendedir.

Nefesleri

İşittim babasız bir oğulmuşsun,
Hem Cennette doğmuş hem koğulmuşsun,
Hem kesret istemiş, hem boğulmuşsun,
Allahın suçu ne? İsyan sendedir.

**
**

Gayriden arayıp derdine çare,
Ne varlık verirsin mur ile mare!
Cennetten çıktınsa behey avare,
Havvayı aldatan yılan sendedir.

**
**

Şanın pek âlidir, ne var pest isen,
Her şeye taparsın putperest isen,
Badei aşk ile eğer mest iken
Kendine gel âşık, canan sendedir.

**
**

Cahil, muzahire hak diye bakar,
Her köşe başında bir kandil yakar,
Bu sili havadis durmayıp akar,
İlelebet baki kalan sendedir.

**
**

Menbai sendedir feyzi hayatın,
Gelip giden canlar hep nefehatın,
Hayrette buğulma bu kâinatın,
Hepsi bir katradır, umman sendedir.

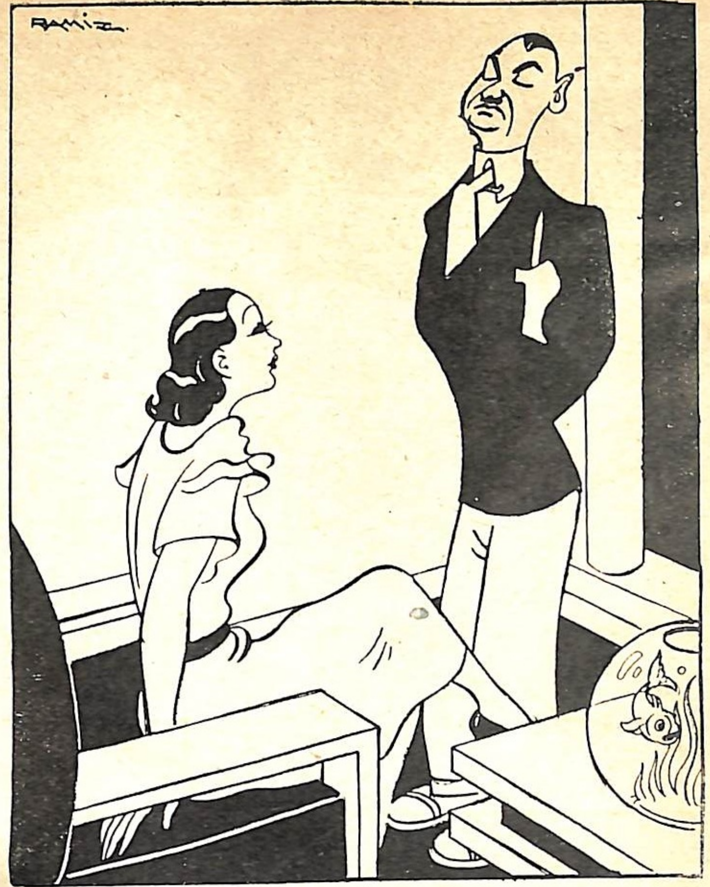
**
**

Her şeyin varlığı senin özündür,
Kendini çok gören kendi gözündür,
Bu mülke hükmeden senin sözündür,
Kalıbın kürsüdür, Sultan sendedir.

**
**

Hey derviş, takat yok hakkı inkâre,
Sen mahrum imişsin didarı yare,
Şimdi agâh oldum sırrı esrare
Âlemi yaradan vicdan sendedir.

Derviş

— Bana karşı neden böyle soğuk duruyorsun?
— Bir kürk almadın da ondan!

Nasıl dağılmış?

Geçen gün idarede oturuyorduk. Mahmut Yesari koltuklarını kabarta kabarta içeri girdi. Hepimize yüksekten bir selâm verdikten sonra:

— Muzafferiyetimi tebrik etsenize! dedi.

— Hangi muzafferiyeti?

Diye sorduk.

— Mason localarını dağıttım.

— Ay sen mi dağıttın.

— Ben dağıttım, ya, (Aydabir) de (Nasıl mason oldum?) diye yazdıklarımı okumadınız mı?

Vâlâ Nureddin itiraz edecekti, Peyami Safa müdahale etti:

— Evet, o dağıttı. Mason olduğunu gazetede ilân ediverince öteki masonlar:

— Ay, Mahmut Yesari de masonmuş, ne duruyoruz, diye dağılıverdiler?

Daha evvel söylesene

Tanınmış masonlardan Bay doktor E... masonlar hakkında gazetecilere bir diyevde bulunuyordu. Masunluğun lüzumsuzluğundan, zararlarından, dağılmasının faydalarından bahsediyordu. Gazeteci o sırada doktora (Cumhuriyet) i uzattı:

— Bay doktor, Cumhuriyet gazetesi, mason localarının kapatılması hakkında hükûmetin emri yok, diyor, buna ne buyurulur?

Dedi, doktor atıldı:

— Aman, birader dedi, bunu daha evvel haber versene, ona göre söz söyliyeyim!

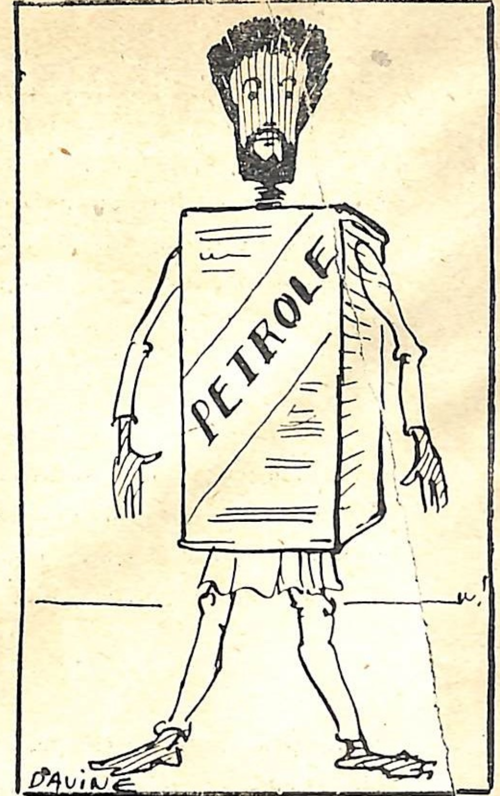
Ecnebî Karikatürleri

İtalya

Uluslar Kurumu
Gözile Habeş Kıralının görünüşü!

İngiltere
[Fransız karikatürü]

AYDABİR

Üçüncü sayısında şu imzalar var:

Peyami Safa

Reşat Nuri

Faruk Nafiz

Halit Fahri

Orhan Seyfi

Yusuf Ziya

Necip Fazıl

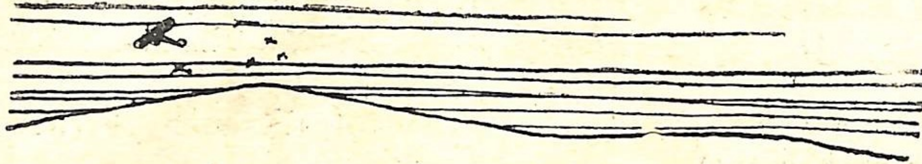
Ahmet Refik

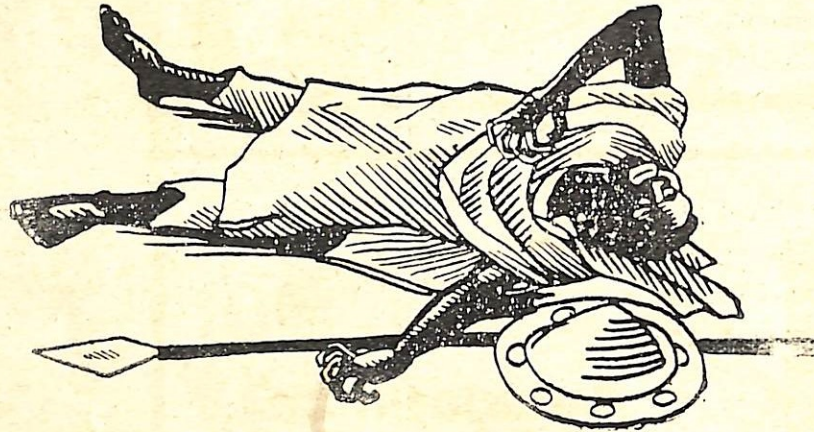
Ekrem Şerif

Nurullah Ata

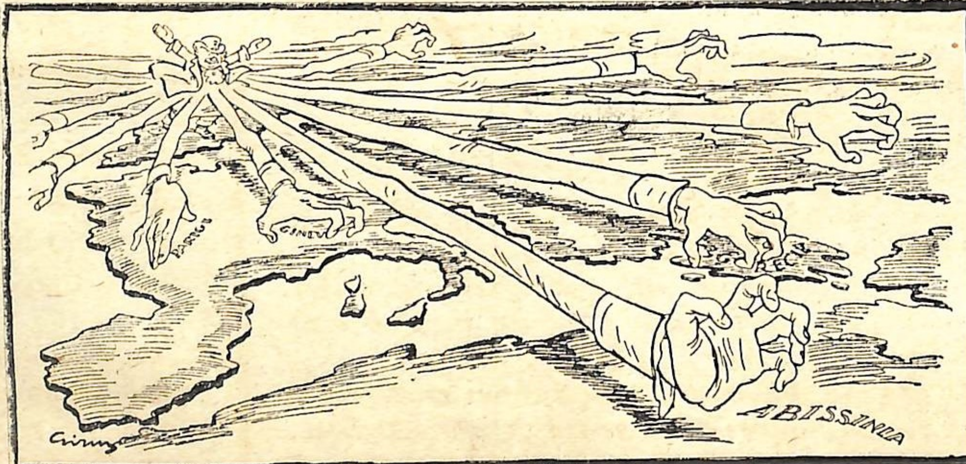
Abdülfeyyaz Tevfik

Sabahattin Ali

Nihayet medeniyete kavuştu!
[Fransız karikatürü]

İngiltere — Ben kimsenin işine el uzatmam!
[İtalyan karikatürü]

AYDABİR

Üçüncü sayısında şu yazılar var:

Karl Marx Ve Namık Kemal

Şair Leylâ Ve Eski mehtaplar

Bir kumarbazın hatıraları!

Tohum «Piyes»

Apartıman «Hikâye»

Tansiyon merakı

Bir keşif Saçsızlara müjde!

Sinemada öpüşmeler

Kadın, moda

ASPİRİN al!

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur. Ambalaj ve komprimelerin üzerinde halisliğini tekeffül eden (BAYER) markasını arayınız.

Ayaklarınıza iyi bakınız

Çok yürümekten ayaklarınız terler, acır, hatta şişer, adeta güçlükle yürüyebilirsiniz.

Bununla beraber hayat güçleşti. İşlerinizde muvaffak olabilmeniz için ötede beride dolaşmanız lâzımdır. Ve istirahat zamanlarınızda da biraz hava almak için dolaşmak istersiniz, fakat ayaklarınızın sancısından kımıldamak için bile haliniz yoktur. Velhasıl sancıyan ayaklarınızla hayatınız zehir olur.

Derhal "RADİO-SALTS,, kullanınız, akşamları bu madde ile karıştırılmış bir ayak banyosu yapınız. Sancı ve şişkinlikleri derhal izale eder. İlk banyoda ferahlıyacak ve bir kaç gün sonra hiçbir şeyiniz kalmıyacak, tekrar yaşamaktan zevk duymağa başlıyacaksınız.

Yaz günleri geçti.
Kış mevsimi geliyor.
Hazırlıklar başladı.

SUMER BANK

Fabrikaları

Yeni mevsim için en zevkli bir dikkatle

K I Ş L I K

Kumaşları dokumaya başlamıştır. Bu kumaşlar, renkleri ve dokunuşlarile bir harika oluyor.

Pek yakında:

İSTANBUL

BEYOĞLU

GALATA

ANKARA

İZMİR

SAMSUN

Satış yerlerinin camekânlarında göreceğiniz ütüsü bozulmaz, havı dökülmez, rengi solmaz kumaşlar, sizi hayret ve iftihar ile sevindirecektir.

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
Basıldığı yer : AKŞAM MATBAASI

Musolini Habeşistanda :

Aslan mürebbisi !

[Amerika karikatürü]

Akşam Matbaası